

Arrest

**nr. 57 355 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Koerd afkomstig uit Zakho in Noord-Irak. Op 28 juli 2009 vroeg u asiel aan in België. Op 4 november 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus". Op 12 maart 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 30 maart 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 20 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met een beslissing van "afstand van asielaanvraag".

Op 10 mei 2010 diende u een derde asielaanvraag in. Op 17 mei 2010 nam de DVZ een beslissing van "weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag" (bijlage 13quater).

Op 21 juni 2010 diende u een vierde asielaanvraag in. U verklaarde nu dat u gedurende uw vorige asielaanvragen had gelogen. U had toen verklaard dat u in Mosul, Centraal-Irak, was geboren en dat u daar altijd heeft gewoond tot de dag van uw vlucht uit Irak. U zou samen met uw vader en uw echtgenote een bakkerij hebben uitgebaat. In 2008 zou uw vader een eerste maal zijn bedreigd door onbekenden. Enkele maanden later zou u gehoord hebben dat er werd geschoten nabij de bakkerij. Toen u naar buiten keek, zou u vastgesteld hebben dat de bakkerij was beschoten. Bij deze aanval zouden uw vader en uw echtgenote, (A.O.Z.) (OV 6.466.945) om het leven zijn gekomen. Drie dagen later, op 10 juli 2009, na de begrafenis van uw overleden familieleden zou u Irak verlaten hebben, samen met uw drie kinderen. Op 27 juli 2009 kwamen jullie in België aan en de volgende dag vroeg u asiel aan.

Naar aanleiding van uw vierde asielaanvraag verklaarde u echter dat u niet in Mosul was geboren, maar wel in Zakho, Noord-Irak. U zou samen met uw vader een voedingswinkel hebben uitgebaat. Uw vader zou af en toe voedingswaren naar Mosul hebben vervoerd. Na verloop van tijd zou u te weten zijn gekomen dat uw vader ook wapens verhandelde. Omstreeks 1999 zou uw vader niet meer uit Mosul zijn teruggekeerd maar is hij daar vermoedelijk gearresteerd. Naar aanleiding van de illegale wapenhandel van uw vader zou de lokale politie van Zakho u gedurende één week hebben opgesloten om u te ondervragen over uw vaders illegale activiteiten. U zou hen gezegd hebben dat u hiervan niet op de hoogte was. Men zou u hebben vrijgelaten, maar men zou u gezegd hebben dat u zich later zou moeten verantwoorden voor een rechtbank in verband met de illegale wapenhandel.

Na uw vrijlating zou u besloten hebben om met uw echtgenote en jullie kinderen naar Europa te vluchten. Op 18 oktober 1999 zouden jullie vanuit Irak via Istanbul, Turkije, naar Nederland gereisd zijn, waar jullie diezelfde maand nog aankwamen en asiel aanvroegen. Jullie asielaanvraag werd in Nederland afgewezen. Begin maart 2006 zouden jullie besloten hebben om naar Zweden te reizen, alwaar u en uw echtgenote opnieuw asiel aanvroegen. Jullie asielaanvragen werden in Zweden afgewezen. In september 2008 werd u verlaten door uw echtgenote naar aanleiding van een echtelijke ruzie. Uw echtgenote zou samen met jullie drie kinderen naar Nederland gereisd zijn, waar ze opnieuw asiel aanvroeg en opnieuw werd afgewezen. Uzelf zou op 20 juli 2009 vanuit Zweden naar Nederland gereisd zijn. Na één week in Nederland, zou u samen met jullie drie kinderen naar België gereisd zijn, waar u op 28 juli 2009 een eerste asielaanvraag indiende. Uw echtgenote vervoegde u nadien in België en diende er eveneens op 21 juni 2010 een (eerste) asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw eerste drie asielaanvragen hier in België de asielinstanties doelbewust heeft trachten te misleiden. **U gaf een valse naam op (“(S.O.S.)” in plaats van “(S.O.N.)”, u verklaarde geboren en getogen te zijn in Mosul, Centraal-Irak, in plaats van in Zakho, Noord-Irak, en bovendien legde u volledig verzonnen verklaringen af over uw asielrelaas.** U verklaarde toen immers dat uw vader en uw echtgenote om het leven waren gekomen bij een aanslag tegen de bakkerij die jullie gezamenlijk uitbaatten, terwijl u nu verklaarde dat u en uw echtgenote, die nog in leven is, Irak zijn ontvlucht omdat uw vader was gearresteerd in verband met illegale wapenhandel (zie gehoorverslag DVZ). Voor de DVZ verklaarde u dat u geen andere keuze had dan te liegen. U vreesde immers anders op straat te belanden met uw drie kinderen (zie gehoorverslag DVZ). Op het CGVS bevestigde u dat uw verklaringen naar aanleiding van uw eerste drie asielaanvragen in België over de hele lijn verzonnen waren. U voegde eraan toe dat u wel degelijk uw verontschuldiging had aangeboden en u herhaalde dat u geen andere keuze had dan te liegen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). U werd gevraagd waarom u nu plots wel de waarheid wilde vertellen. U antwoordde dat u terug goede hoop had gekregen toen uw echtgenote u in België was komen vervoegen. U wilde terug met een schone lei beginnen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw uitleg kan niet als afdoende worden beschouwd. Wanneer u een asielaanvraag indient, wordt u verondersteld uw volledige medewerking te verlenen aan de asielinstanties wiens bescherming u heeft ingeroepen. U heeft aanvankelijk getracht de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden. Niet alleen gaf u valse identiteitsgegevens en een volledig verzonnen asielrelaas op, maar bovendien verzweeg u ook doelbewust het feit dat u zowel in Nederland als in Zweden al eerder asiel had aangevraagd, daarenboven in het gezelschap van uw echtgenote die u eerder als overleden had opgegeven. Deze houding van u waarbij u doelbewust heeft willen frauderen tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan. Bijgevolg dienen uw nieuwe verklaringen tijdens uw vierde asielaanvraag dan ook met de nodige reserves te worden benaderd.

Naar aanleiding van uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat u en uw echtgenote Irak ontvluchtten nadat uw vader ervan beschuldigd werd illegaal wapens te hebben verhandeld in Mosul. Vooreerst is het niet duidelijk hoe de Noord-Irakese autoriteiten, die deze beschuldigingen hadden geuit en u hierover gedurende één week zouden hebben ondervraagd, te weten waren gekomen dat uw

vader in Mosul illegaal wapens had verhandeld. Uw vader was immers nooit teruggekeerd uit Mosul en men mag ervan uitgaan dat ten tijde van het regime van Saddam Hussein de samenwerking tussen de Noord-Irakese autoriteiten en de Centraal-Irakese autoriteiten bijzonder minimaal was. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u via uw oom had vernomen dat uw vader wapens had geleverd aan een hooggeplaatst iemand in Mosul en dat de Noord-Irakese autoriteiten dit wellicht te weten waren gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Hoe dit dan precies in zijn werk is gegaan is dan ook bijzonder onduidelijk. Bovendien baseert u zich volledig op de vermoedens van uw oom en haalt u geen concrete gegevens aan die deze veronderstellingen kunnen staven.

Op de evidente vraag hoe deze problemen, die dateren van 1999, zijn geëvolueerd nadat u het land was ontvlucht, gaf u het volgende opmerkelijke antwoord: "we hebben het huis verkocht na mijn vertrek en mijn moeder is gestorven en mijn broer is ook gevlucht. Doordat het huis was verkocht en we dus geen adres meer hadden, ontvingen we ook geen post meer en daardoor vernam mijn oom niets meer van het probleem". U verklaarde verder uitdrukkelijk dat u helemaal niets meer kon zeggen over uw problemen. U kon ook niet verduidelijken of er al dan niet een rechtszaak tegen u was aangespannen omwille van de vermeende illegale wapenhandel van uw vader. Op de vraag waarom u volgens uzelf niet meer kan terugkeren naar Noord-Irak, verklaarde u niet te weten of uw probleem er eigenlijk nog actueel is. U onderhield immers met niemand uit Irak nog contact omdat u geen zin meer had nog verder te informeren naar uw problemen. U kon enkel zeggen dat u vreesde hetzelfde lot te zullen ondergaan als uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p. 6). Deze onverschillige en ongeïnteresseerde houding van uzelf ondermijnt sterk de geloofwaardigheid en de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging. Dat u niet weet te verduidelijken hoe uw situatie er momenteel voorstaat, elf jaar na voormelde problemen, is zeer frappant. Hierdoor maakt u het het CGVS onmogelijk uw eventuele nood aan bescherming correct te beoordelen. In dezelfde lijn dient te worden opgemerkt dat het hoegenaamd niet duidelijk is welk lot uw vader precies heeft ondergaan na zijn 'vermoedelijke' arrestatie. U verklaarde immers wel 100 % zeker te zijn dat uw vader is gestorven, omdat u er al ruim 12 jaar niets van heeft vernomen, maar op de vraag hoe en onder welke omstandigheden hij om het leven zou zijn gekomen, kon u klaarblijkelijk niet antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u enige moeite heeft gedaan om meer duidelijkheid te krijgen over het lot van uw vader, ook niet nadat het regime van Saddam Hussein in het voorjaar van 2003 ten val is gekomen.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat u, door in 1999 preventief uit Irak te vluchten, zich aan de normale rechtsgang heeft onttrokken. Dit weliswaar in de veronderstelling dat het tot een rechtszaak zou zijn gekomen, iets waarvan u eigenlijk zelfs niet op de hoogte bent na al die jaren. U had nochtans in Irak een advocaat kunnen aanspreken voor juridische bijstand en opvolging van uw zaak. Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat u dit nooit heeft overwogen omdat u geen vertrouwen had in het juridische systeem (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Deze uitleg kan niet overtuigen. Jullie hadden immers op dat ogenblik geen enkele indicatie om aan te nemen dat u geen eerlijk proces zou krijgen, laat staan dat er u omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie een rechtvaardige procesgang zou worden ontzegd en dat u uw onschuld niet zou hebben kunnen aantonen.

U heeft aldus niet aangetoond Irak te hebben ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Er dient ook te worden aangestipt dat u geen enkel origineel document voorlegt dat zou toelaten uw identiteit en/of voorgehouden problemen met de Noord-Iraakse autoriteiten te ondersteunen.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratieve dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt dat verweerder terecht oordeelde dat verzoeker de asielautoriteiten heeft trachten te misleiden en dat hij kan begrijpen dat zijn huidige asielaanvraag met reserve wordt bekeken.

Verzoeker kan er enigszins inkomen dat het CGVS meent dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat er nog een actuele vervolgingsvrees zou zijn. Hij wil opmerken dat hij ingevolge de lange tijd dat hij in België is ook niet weet hoe de situatie in Noord-Irak geëvolueerd is en hoe zij de problemen met betrekking tot zijn vader thans zouden benaderen. Verzoeker kan deze situatie enkel hypothetisch benaderen en vrezen dat hij door de problemen van zijn vader in het verleden thans nog in last zou kunnen verkeren. Verzoeker wenst ook op te merken dat het dan ook niet evident is om het bewijs voor te leggen van de problemen van zijn vader, zo blijkt ook uit de proceduredigids van het UNHCR waaruit verzoeker citeert. Verzoeker volhardt daarom in zijn verzoek tot erkenning als vluchteling.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker stelt terecht dat zijn verklaringen tijdens de voorgaande asielaanvragen een negatieve indicatie zijn voor zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij van de toenmalige problemen noch van het feit dat hij thans omwille van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Evenmin toont hij aan pogingen te hebben ondernomen om de aangevoerde vrees voor vervolging te staven met enig begin van bewijs noch dienaangaande contact, bijvoorbeeld met zijn oom, te hebben opgenomen met zijn land van herkomst.

In de mate dat de problemen die hij tijdens onderhavige vierde asielaanvraag aanvoert, hun oorsprong vinden in feiten die dateren van 1999 toont hij op generlei wijze aan dat deze, indien al overeenstemmend met de realiteit, thans nog actueel zouden zijn.

De bestreden motivering inzake de vluchtelingenstatus vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd door de Raad overgenomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. In de bestreden beslissing kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden ontwaard, noch een manifeste beoordelingsfout.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst hiervoor naar de huidige situatie in Noord-Irak, die zijn inziens niet helemaal bevredigend is. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal aanvullende onderzoeksmaatregelen moeten nemen. Ter staving van de huidige precaire situatie in Noord-Irak verwijst verzoeker thans naar de bevindingen weergegeven in een aantal internationale verslagen, zijnde het 'Report to Congress, Measuring Stability in Iraq, March 2010' en een recent rapport van Amnesty International van 21 mei 2010.

3.2. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Noord-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict (stuk 10). Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet *in concreto* in zijn verzoekschrift. Evenmin brengt hij elementen aan die wijzen op een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet voor burgers uit Noord-Irak. De verwijzing naar algemene rapporten inzake Irak, waaruit geen concrete informatie inzake Noord-Irak (Koerdische regio) is af te leiden, vermag niet de concrete informatie in het administratief dossier te weerleggen.

Gelet op het vastgestelde inzake zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS